

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

I

ΟΙ ΓΥΝΑΧΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

περίφημος κατακτητής καρδιών Λουδοβίκος-Φραγκίσκος... Αριάνδος δούξ ντε Ρισελιέ γεννήθηκε στις 13 Μαρτίου 1696.

Ξαναερώστησε πιά.

Η βάπτισίς του ήταν μια άπ' τις λαμπρότερες χορηγίες της εποχής του.

Μετά τη βάπτισί του, ο γέρο δούξ Ρισελιέ παρέδωσε τον μακαργιό του, σύμφωνα με τη συνήθεια της εποχής, σ' ένα παιδαγωγό. Μιά ο μικρός μαθητής προσκύωσε άπ' όλα τα μαθήματά του.

Έντοιας δούξ Ρισελιέ, ο οποίος, αν και είχε τεραστία περιουσία, ήταν καταχρεωμένος κ' έθεωρείτο άπ' όλα τον κόσμο ως τρελός.

Όταν μεγάλωσε κάπως ο μικρός Ρισελιέ ή ο Φρονσάκ, όπως τον έλεγαν χαϊδευτικά, έγινε δεκτός με κάθε τιμή στην Αύλη.

Η φυσιογνωμία του νεαρού Φρονσάκ εγοήτευε από την πρώτη στιγμή όλες τις κυρίες της Αύλης.

Εκείνη έγινε κατάχλωμη και φάνηκε έτοιμη να λιποθυμήσει, μα ο μικρός Φρονσάκ, χωρίς να δώσει την έτοιμότητά του, της είπε:

Και γυρίζοντας προς τον σύζυγό της, επρόσθεσε:

Ακούστε, κυρία μαρκησία... Συζητούσαμε το πρωί με την κυρία σας αν θα βρέξη ή όχι.

ποστήριζα το αντίθετο. Στοίχηματίσαμε λοιπόν ένα φίλημα, το οποίο τώρα ή κυρία σας, αν και έχασε το στοίχημα, γιατί δεν έβρεξε, άρνείται να μου δώσει...

Κι' ενώ μιλούσε, ο μικρός κατακτητής προσπαθούσε να κοιμηώσεται κρυφά με το χέρι του το ξεκοιμημένο κορμάκι της μαρκησίας.

Τότε ο μαρκησίας, χωρίς να υποτιμάται τίποτε, είπε στη σύζυγό του:

— Πρέπει να εκληρώσετε την υπόσχεσί σας, κυρία. Αφού χάσατε, πρέπει ν' αφήσετε τον μικρό δούκα να σας φιλήσει... Είναι υποχρέωσίς σας!...

Επειδή όμως η μαρκησία έκανε πως δεν ήθελε, ο σύζυγός της έξακολούθησε:

— Αυτό που κάνετε δεν είναι καθόλου σωστό... Έμπρός λοιπόν!... Αφήστε τον να σας φιλήσει... Τι ντρέπεστε;...

Κατακόκκινη ή μαρκησία, έδωσε τότε τή χειλή της στον Φρονσάκ. Και ο αγαθός μαρκησίας, κατενθουσιασμένος ελε συμπροσσιατικά:

— Αν δεν ήμουν εγώ, κυρία, θα σας θεωρούσαν στην Αύλη ως ανάξιαστη... Όσοι χάνουν τὰ στοίχηματά, πρέπει να τὰ πληρώνουν...

Την ίδια περίπου εποχή πέθανε ή μικρή μνηστή του ήρωός μας δεσποινίς ντε Νουάγ και, κατά τη συμφωνία των γονέων τους, την άνακατέστησε ή αδελφή της Άννα ντε Σανσάκ. Η Άννα είχε όλα τα χαρίσματα της ψυχής και του πνεύματος, μα ήταν άσχημη.

μέσα στο σπίτι της και μαράζανε...

Ο Φρονσάκ, παρ' όλη τη νεότητά του, έρχονε τὰ έρωτικά του βλέμματα δυο ψηλότερα μορφούσε. Έτσι, άνάμεσα στις τόσες και τόσες ώραιες και μεγάλες κυρίες της Αύλης, ξεχώρισε — ποιάν νομίσετε, ο άθεόφοβος; — τή δούκισσα της Βουργουνδίας, τή σύζυγο του διαδόχου, που ήταν συγχρόνως και νουνά του.

Το πρόσωπό της ήταν βέβαια κάπως άκανόνιστο, μα πού άρρασε ή φρονιά των ματιών της, ή άβή της επιδερμίδα κ' ή μεγαλοπρέπεία της.

Ο Φρονσάκ ήξερε να έπιωφελείται των περιστάσεων και έτσι κατάφερε να την προσεγγίσει και να κερδίσει την εύνοιά της από την πρώτη στιγμή. Από τινέθη ένα βράδυ σε κάποιο άνακτορικό χορό. Η δούκισσα, αφού χόρευε με δυο βασιλικούς πρίγκηπες (γιατί μια πριγκίπισσα της Γαλλίας μονάχα με πριγκίπες και δούκας μπορούσε να χορεύει) προσκάλεσε γά τρίτο χορευτή της τον δούκα ντε Μαρσάκ. Μά όταν τελείωσαν τον χορό τους, ο Μαρσάκ, ο οποίος, φαίνεται, ήταν άρρηκμένος, λησιμόνησε να προσκαλέσει την ύψηλή ντόμα του να ξαναχορέψουν, όπως υπαγόρευε ή έθιμοτυπία.

Η πριγκίπισσα έντοιας, ως μπορούσας να φαντασθή ότι ο καθωλλέρος της την είχε λησιμονήσει, στεκόταν όρθια και περιμένη... Είχε άρχεισει πια ν' άπεκλιζέται, όταν ο Ρισελιέ, ο οποίος την παρακολούθησε όλη αυτή την ώρα από μακριά, διευθύνθηκε προς αυτήν, την πλησίασε και της είπε σφιγγοντας της το χέρι περισσότερο άπ' ό,τι επέτρεπε ή έθιμοτυπία:

— Έπιτρέπατέ μου, Ύψηλοτάτη, να έπανερλώσω το σφάλμα του φίλου μου Μαρσάκ.

Η πριγκίπισσα, ή οποία τή στιγμή εκείνη άκριβώς έτοιμαζόταν να ξανακαθήσει, χαμογέλασε ίκανοποιημένη κ' άρχισε να χορεύει μαζί του να ενα μενουέτο. Η χάρις του νεαρού δονούκ, κατά τή διάρκεια του χορού αυτού, ήταν τόση, ώστε όλοι οι άλλοι χορευτάι στάθηκαν και τήν εκύτταζαν με θαυμασμό.

Από τή στιγμή εκείνη ή σύζυγος του διαδόχου άρχισε να φέρεται στον ήρωά μας με μεγάλη οικειότητα, πράγμα που συνετέλεσε έξαιρετικά στη φήμη του και στην άγλη του. Έτσι όμως κ' ο Φρονσάκ έξεχασε σιγά-σιγά πόν σεβασμό που όφειλε στη μέλλουσα βασίλισσα της Γαλλίας κ' έπειτ' από λίγες μέρες την άποκαλούσε κωελαχορνή ταρχάνισα. Τήν άγκάλιαζε και τή φιλούσε διήδην μ' άδωότητα μπροστά σε όλους, και, καθώς φαίνεται, όταν ήσαν μόνοι, ή πριγκίπισσα του άνταπέδιδε τὰ χάδια του...

Ο τολμηρός έρωτευμένος έφτασε μέχρι του σημείου να κρυφτή

Ο περίφημος γόης Δούξ ντε Ρισελιέ.

